

ДІЙОВІ ОСОБИ

Дункан, король Шотландії.
Малкольм, Дональбайн — його сини.
Макбет, Банко — королівські воєначальники.
Макдуф, Ленокс, Росс, Ментіс, Анґус, Кетнес — шотландські вельможі.

Флінс, син Банко.
Сівард, граф Нортемберленд, англійський воєначальник.
Молодий Сівард, його син.
Сейтон, офіцер з Макбетового почту.
Син Макдуфа.
Англійський лікар.
Шотландський лікар.
Сержант.
Старий.
Троє вбивць.
Леді Макбет.
Леді Макдуф.
Придворна дама.
Геката.
Три відьми.
Привид Банко та інші примари.
Вельможі, дворяни, офіцери, солдати, слуги, гінці.

Місце дії — Шотландія, переважно палац Макбета,
наприкінці IV дії — Англія.

ДІЯ ПЕРША

СЦЕНА ПЕРША

Пустельна місцевість. Грім і блискавка.

Входять три відьми.

ПЕРША ВІДЬМА.

Коли ще стрінемося ми
Під зливу, блискавки й громи?

ДРУГА ВІДЬМА.

Коли в бою якась одна
Здолає іншу сторона.

ТРЕТЯ ВІДЬМА.

Нехай же швидше день мина.

ПЕРША ВІДЬМА.

Де ж зійдемося?

ДРУГА ВІДЬМА.

На пустирі.

ТРЕТЯ ВІДЬМА.

Макбет там буде в тій порі.

ПЕРША ВІДЬМА.

Йду, котку! Жабин крик луна!

Всі.

Є зло в добрі, добро у злі;
Летім мерщій в туманній млі!

(Зникають.)

СЦЕНА ДРУГА

Табір біля Форреса. Чути бойові сигнали.

Входять король Дункан, Малкольм, Дональбайн, Ленокс і почет. Назустріч їм іде поранений сержант.

Дункан. Це хто — увесь в крові? Здається, зможе

Він нам про заколот усі новини
Розповісти.

Малкольм.

Це той сержант, боєць
Рішучий і відважний, що мене
З полону визволив. Привіт, сміливцю!
Розкажуй, друже, королю про січу.
Як там?

СЕРЖАНТ.

Непевно. Наче два плавці
Знеможено зчепились і в безсиллі
Заклякли. Там безжальний Макдональд
(Злочинець справжній — сонмищем підлот
Негідника природа наділила)
Набрав на заході по островах
Ірландської піхоти. І фортуна
На клятї підступи його всміхнулась,
Немов повія. Але все намарно —
Макбет хоробрий (зватись так він гідний),
На неї не зважаючи, мечем,
Який димився кров'ю ворогів,
Як доблесті обранець
Пробив свій шлях, впритул з поганцем стрівсь.
Не ручкався, не церемонивсь з ним,
А розпоров від пула аж до щік
І голову на мурі почепив.
О доблесний кузен! Достойний муж!
Як часом з сонцем вранішнім приходять
Шторми шалені і страшні громи,
Так радість, що здавалася близькою,
Затьмарилася. Знай, королю, знай —
Як справедливість і звитяга наша
Погнали геть ірландців прудконогих,
Норвезький владар влучив слушну мить
І свіжим військом при блискучій зброї

Дункан.

СЕРЖАНТ.

На нас напав.

Дункан.

Це наших полководців
Макбета й Банко налякало?

СЕРЖАНТ.

Так,
Як заєць — лева, горобці — орлів.
Коли казати щиро, то немов
Гармати, що заряд подвійний мають,
Удвічі дужче били ворогів, —
Хотіли кров'ю свіжою умитись
А чи Голгофу нагадати їм,
Сказати важко...
Я слабну, помочі жадають рани...

Дункан.

Тобі твої слова і рани личать:
Ті й ті почесні. Лікаря йому!

(Сержанта виводять.)

Входять Росс і Ангус.

Це хто прийшов?

Ленокс.

Достойний російський тан.
Як сяють очі! Незвичайну вість
Несе він.

Росс.

Короля — хай бог боронить!

Дункан.

Відкіль прибув, достойний тане?

Росс.

З Файфа,

Королю, — вже на наше військо стяги
Норвезькі прохолоду навівають.
Король Норвегії й кавдорський зрадник
На нас напали із численним військом.
Але Макбет, Беллони наречений,
В броню закутий, сміло в бій вступив —
Рука з рукою, груди із грудьми —
І загнуждав зухвалий дух, — ми врешті
Перемогли.

Дункан.

Яке то щастя!

Росс.

Нині

Свенон, король норвезький, просить миру:
Ми вбитих не дали йому ховати,
Аж поки у Сент-Кольмі він сплатив
Нам десять тисяч золотих данини.

Дункан.

Кавдорський тан нас більш уже не зрадить.
Іди ж із смертним вироком до нього,
Макбета ж привітай кавдорським таном.

Росс.

Все виконано буде.

Дункан.

Що втратив той, то все Макбет здобуде.

(Виходять.)

СЦЕНА ТРЕТЯ

Пустир. Лунає грім.

Входять три відьми.

Перша відьма.

Де, сестро, ти була?

Друга відьма.

Свиней труїла.

Третя відьма.

А ти ж де, сестро?

Перша відьма.

В матросихи сиділа.

У неї в пелені каштанів повно.

Вона все лущить, лущить їх та лущить...

«Дай трішечки», — прошу.

А товстозада в крик: «Геть звідси, відьмо!»

Поплив на «Тигрі» муж її в Алеппо,

Помчу, як щур той без хвоста,

За ним услід, услід, услід.

Друга відьма.

А я подму ще вітерцем.

Перша відьма.

Красенько дякую за це.

Третя відьма.

І я своїм тобі повію.

Перша відьма.

Та й я вітрами володію.

В кожному гавань вони дмуть,

Скрізь, куди покаже путь

Компас моряка.

Висне він, неначе сіно,

Сну не матиме й спочину

Ані вдень ані вночі,

Ледве-ледве живучи.

Щоб за тижнів тричі сім

Схуд, змарнів на диво всім, —

Хоч його й не потоплю,

Буде лихо кораблю.

Ось, дивіться!

Друга відьма.

Що це, що?

Перша відьма.

Палець. Лоцман вів судно,

Та пішов із ним на дно.

Третя відьма.

Чуєш, чуєш, барабан?

Йде Макбет, славетний тан.

Всі.

Линьмо, сестри, линьмо колом

Над водою і над долом,

Линьмо, сестри, линьмо, милі.

Тричі лине кожна з нас,

Тричі три — це дев'ять раз...

Стій... Закляття в силі.

Входять Макбет і Банко.